

КИЦЯ

Плакала киця на кухні,
Аж їй очиці попухли.
«Чого ти, киценько, плачеш,
Істи чи питоньки хочеш?»

«Істи ні пити не хочу,
З тяжкої жалості плачу.
Сам кухар сметанку злизав,
На мене, кицюню, сказав.
Хтів мені лапки побити,
Чим же я буду ходити?»

«Скажи ж нам, киценько мила,
Як ти ся в нього просила?»

«Я му сказала: Ой пане,
Най тобі жаль мене стане!
Не бий ти кицю мізерну,
Я тобі шкоду поверну,
Настане ранок майовий,
Піду я в поле на лови;
Походжу мало чи много,
Зайчика зловлю малого,
Тобі принесу живого.
Воробці в стрісі укриті
І перепілонька в житі,
Все те моя буде здобич,
Сли мені буби не зробиш.

А як полудне настане,
Пригріє сонце весняне,
Скриються зайчики й птахи,
Я влізу в воду по пахи,
Я всі броди переброджу,
Вже ся на хитрість спроможу,
Вже ся спроможу на шутку,
Наставлю хвостик, як вудку,
Наловлю рибок я много,
А все для тебе, їй-богу!»